

РЕШЕНИЕ

№ 277

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 04.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10545** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Образувано е, след като СГС с Решение от 31.08.2022г. по дело №10139/2020г. е обезсилил Решение №48599 от 22.02.20г. на СРС, 82 с-в по гр. д. №16979/2018г. в частта, относно предявения от М. Й. М. на 13.03.2018г. иск с правно основание чл.49 от ЗЗД, вр. с чл.45 от ЗЗД за сумата от 3000лв – обезщетение за неимуществени вреди, причинени на ищцата, в резултат на неизпълнение на задълженията на ответника „Първа Инвестиционна банка“ АД като администратор на лични данни, довело до неправомерно обработване на личните й данни, както и относно иска с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата над 213,24лв. до пълния предявен размер от 915,91лв. като недопустимо.

СГС е изпратил делото на АССГ по подсъдност в обезсилената част, като се е позовал на съдебна практика на ВКС и ВАС.

Настоящият състав е дал възможност на ищцата да уточни исковата си молба, предвид посочения от изпращаният съд ред по АПК и относно конкретния размер на исковите претенции. Вместо уточнение, ищцата е подала молба за тълкуване или поправка на решението на СГС. Делото е върнато на компетентния по молбата съд, който в производство по чл.247 ГПК и чл.251 ГПК, с Решение от 23.05.2023г. е оставил молбите на М. Й. М. за поправка на ОФГ и за тълкуване на Решение №262861/31.08.2022г. без уважение, като е разяснил в мотивите си, защо по отношение на лихвите обезсилването е частично.

Предвид изложеното, АССГ е приел за разглеждане исковата претенция на М. Й. М. с правно основание чл.39, ал.2 от ЗЗЛД за сумата от 3000лв – главница обезщетение за неимуществени вреди, причинени на ищцата, в резултат на неизпълнение на задълженията на ответника „Първа Инвестиционна банка“ АД като администратор на лични данни, довело до неправомерно обработване на личните й данни, както и 702, 67лв. – законната лихва от датата 13.03.2015г. до датата на завеждане на исковата молба 13.03.2018г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В отговор от 02.11.2018г. ответникът „Първа инвестиционна банка“ АД възразява по отношение допустимостта и основателността на иска, развива подробни съображения, моли да се отхвърлят исковите претенции като недоказани. При условия на евентуалност заявява, че е налице съпричиняване, извършено от ищцата, което да се съобрази от съда. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, чрез адв. К. ищцата поддържа исковата претенция, така, както е била докладвана от съда. Моли да бъде уважена, претендира разности по представен списък в размер на 2307 лева. Постъпили са писмени бележки.

Ответникът - „Първа Инвестиционна банка“ АД в открито съдено заседание не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, поради което същата следва да се отхвърли.

От фактическа страна се установява следното:

Ищцата твърди, че с писмо изх. № 94М-3784-1-7/19.06.2013г. от директора на НОИ била уведомена, че служител на „МКБ Юнионбанк“ АД е извършил справка по нейния ЕГН в информационната система на НОИ на 14.03.2013г., но при направена проверка в банката било установено, че липсват данни за наличие на действащо правоотношение между ищцата и банката, нито са представени документи за дадено от М. съгласие по смисъла на чл.4 от ЗЗЛД. На 03.12.2013г. сезирала КЗЛД с жалба против банката за неправомерно обработване на личните й данни, като с решение №Ж-466/03.12.2013г. на КЗЛД, потвърдено с Решение № 3510/20.05.2015г. по адм. д. № 7260/2014г. на АССГ, II отд. 33 състав, на „Първа Инвестиционна банка“ АД, в качеството й на правопреемник на „МКБ Юнионбанк“ ЕАД била наложена имуществена санкция за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД за това, че не е взела необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на ищцата и тяхното обработване, което е довело до неправомерното им използване, консултиране и употреба без наличието на правно основание. В исковата молба излага, че от момента, в който е получила писмото изпитва постоянен страх, че може да й бъдат вменени занапред парични задължения, постоянно се намира в състояние на емоционален стрес, изпитва притеснения, траен душевен и социален дискомфорт, което се е отразило на работата й – станала разсеяна и не можела да изпълнява спокойно служебните си задължения. Постоянният страх довел до влошаване на здравословното й състояние, започнала да изпитва болки и скованост, ръцете й започнали да посиняват и да изтръпват, започнала да изпуска предмети, поради което била хоспитализирана в периода 11.09.2015г. – 16.09.2015г., както и в периода 21.08.2017г. – 24.08.2017г., като й било назначено медикаментозно лечение, продължаващо и към датата на подаване на исковата молба. Според ищцата описаните неимуществени вреди са резултат от противоправното поведение на

ответника – неизпълнение на задълженията му като администратор на лични данни и възложител на работата, довело до неправомерното обработване на личните ѝ данни. Представени са епикризи за хоспитализиране на ищцата в периода 11.09.2015г. – 16.09.2015г. и 21.08.2017г. – 24.08.2017г. по повод оплаквания от болки, скованост в шийно – раменните зони, побеляване, посиняване, изтръпване на пръстите на ръцете, слабост с изпускане на предмети, остра уртикария.

В съдебна зала са разпитани двама свидетели на ищцата.

Свидетелката М. Н. П. – приятелка на ищцата знае за какво е делото – някой използвал личните данни или проверявал личните данни на М. и я уведомили. Свидетелката помогнала на ищцата да си намери адвокат, който завел жалбата пред КЗЛД. След това Комисията осъдила банката, постановила, че има неправомерно използване, но М. продължавала да бъде неспокойна, притеснявала се, защото сама си гледала детето, живеела на квартира и се притеснявала, че някой може да вземе личните ѝ данни. М. не била клиент на тази банка, когато са проверявали данните ѝ в регистъра, никога не е ходила в Първа инвестиционна за кредит. Б. притеснена, защото си имала нейни си кредити и можело да се случи да задлъжнее още повече и да не може да се справи сама, това било причината да търси вариант, за да види този случай какво точно се е случило. Преместила се от Врана в София, но не била същият човек, който свидетелката познавала преди това. Все още се притеснявала, но не чак толкова много.

Свидетелката П. Ц. П. – приятелка и бивша съдружничка на ищцата знае, че лятото на 2013г. последната е получила писмо от НОИ, че банка, на която не е клиент са изискали справка от НОИ по нейното ЕГН. Ищцата ѝ съобщила за това месец, два след писмото, била силно разстроена и притеснена. Сама отглеждала детето си и се притеснявала да не би някой да изтегли кредит от нейно име, без тя да знае и да го изплаща. Спомня си, че М. подала оплакване до КЗП и оттам наложили глоба на банката, съдът потвърдил решението на комисията. Тъй като била много силна жена, не било типично за нея да се притеснява или да е нервна и стресирана. Въпреки, че съдът потвърдил решението за глобата не се чувствала сигурна. Към онзи момент М. имала кредити в банка, но свидетелката не е сигурна дали е имала кредит и в Първа инвестиционна банка“. През 2015г. ищцата лежала в болница, открили ѝ синдром на Р., автоимунно заболяване, което се отключва при силен стрес. П. не си спомня от края на 2013г. до 2015г. някой да е злоупотребил с личните данни на ищцата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, в действащата му редакция (посл. изм. ДВ. бр.39 от 20 Май 2011г.) към датата, на която е извършен нерегламентираният достъп до регистъра на НОИ - 14.03.2013г., при нарушаване на правата му по този закон, всяко физическо лице може да обжалва действия и актове на администратора на лични данни по съдебен ред, а в ал. 2 на разпоредбата е предвидена възможност в това производство, физическото лице да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора. Искът по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е уреден като автономно средство за защита на частноправните субекти срещу незаконосъобразни действия на администратора на лични данни. За ангажиране отговорността на последния обаче, лицата претендиращи вреди, следва да докажат незаконосъобразни действия на администратора на лични данни, респективно неправомерно обработване на лични

данни от негова страна, причинени вследствие на същите на физическото лице вреди от имуществен или неимуществен характер и пряка и непосредствена причинна връзка между противоправните действия на администратора и настъпилите вреди. Липсата дори на един от елементите от фактическия състав на отговорността за вреди по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД, във вр. с чл. 203, ал. 1 от АПК и препращането към чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, с оглед изискуемата от закона кумулативност, обуславя неоснователност на исковата претенция.

Незаконосъобразно действие на администратора на лични данни „МКБ Юнионбанк“ЕАД е установено с Решението от 19.06.2014г. на КЗЛД, оставено в сила с Решение № 3510/20.05.2015г. по адм. д. № 7260/2014г. на АССГ, II отд. 33 състав, с което на „Първа Инвестиционна банка“ АД, в качеството ѝ на правопреемник на „МКБ Юнионбанк“ЕАД била наложена имуществена санкция за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД за това, че не е взела необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни на ищцата и тяхното обработване, което е довело до неправомерното им използване, консултиране и употреба без наличието на правно основание.

За да бъде уважен искът по основание, следва на следващо място по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищцата неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразното действие на ответника. Преживеният стрес и притеснение следва да са такива, че да доведат до промяна в качеството на живот на ищцата, т. е., не просто да са преживени, но и да са довели до някаква негативна промяна в поведението на ищцата.

Във връзка с доказване на неимуществените вреди са ангажирани свидетелските показания на две приятелки на М., които твърдят, че въпреки наложената санкция от страна на Комисията, тя продължавала да бъде неспокойна, защото сама си гледала детето, живеела на квартира и се притеснявала, че някой може да вземе личните ѝ данни. М. не била клиент на тази банка, когато са проверявали данните ѝ в регистъра на НОИ, била притеснена, защото си имала нейни си кредити и можело да се случи да задлъжне още повече и да не може да се справи сама. Това било причината да търси вариант, за да види в този случай какво точно се е случило. Преместила се от В. в София, но не била същият човек, който свидетелката познавала преди това. Все още се притеснявала, но не чак толкова много. Тъй като била много силна жена, не било типично за нея да се притеснява или да е нервна и стресирана. През 2015г. ищцата лежала в болница, открили ѝ синдром на Р., автоимунно заболяване, което се отключва при силен стрес.

Горните показания съдът не кредитира напълно, предвид, че свидетелките са в близки отношения с ищцата, а разгледани ведно с приложените към исковата молба доказателства не доказват страх и притеснения, които да са основателно породени от злоупотребата от страна на служител на ответника с личните данни на ищцата. М. е отглеждала сама детето си, живеела на квартира и предвид наличие на други кредити е нормално да се е притеснявала за финансовото си положение. Но постоянното състояние на емоционален стрес и притеснения, продължаващи и до момента, които заявява и от които, според свидетелките „станала друг човек“, не може да се обвърже с констатираното от Комисията нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД, извършено на 14.03.2013г.

Още с получаване на отговора от Осигурителния институт през м. юни 2013г. ищцата ясно е разбрала, че няма данни за изтеглен кредит на нейно име, което би следвало да

я успокои, ако и да е изпитвала определена несигурност. Кредит в Първа инвестиционна банка не се установява да е теглен и след това, нито против волята да е било вменено някакво друго задължение или да е намален нейн актив. Неправомерното използване на личните ѝ данни не е попречило да предприеме такава сериозна житейска стъпка като смяна на местожителството, следователно не се е отразило трайно негативно на живота ѝ, както твърди. Още по-несериозно звучи изявлението, че от притеснения във връзка със случая се е влошило здравословното ѝ състояние до степен да постъпи в болница и да получи автоимунно заболяване. Видно от приложените епикризи (лист 16 и сл. от делото на СРС) ищцата страда от множество хронични заболявания, за които няма данни от кога датират.

От приложените към исковата молба писмени доказателства Писмо изх. № 94М-3784-1-7/19.06.13г. и решение №Ж-466/2013г. от 19.06.2014г. на КЗЛД се установява, че ищцата сама е подала сигнал до НОИ В. за неправомерно използване на личните ѝ данни от страна на „МКБ Юнион“ АД. Едва след сигнала ѝ, НОИ разпорежда извършване на проверка. При проверката е установено, че служител на банката е направил еднократно справка на 14.03.2013г. по ЕГН на М. в информационната система на НОИ, без нейното писмено съгласие. Установено е също, че жалбоподателката М. не е била в трудово или гражданско правоотношение с банката, а служителят, който е направил справката и за чието име няма данни по делото е напуснал, считано от 01.04.2013г. След като М. М. не е била в никакви правоотношения с „МКБ Юнионбанк“ ЕАД, изрично заявено и от свидетелките в о.с.з., възниква въпросът откъде служителят е знаел нейното ЕГН, както и откъде тя е получила информация, че със нейни лични данни е злоупотребено именно по отношение на осигурителния ѝ статус, за да подаде сигнал до НОИ. Тези въпроси сериозно разколебават съда по отношение наличието на двата определящи елемента от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно характера и интензитета на твърдяните вреди и задължителната им непосредствена причинно – следствена връзка с незаконосъобразното поведение на ответника.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав като приема за недоказани наличието на настъпили в патримониума на ищцата неимуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното действие на ответника, намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. На основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 144 АПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 203 АПК, АССГ, Първо отделение, 11с-в

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от М. Й. М. иск с правно основание чл.39, ал.2 от ЗЗЛД за сумата от 3000лв – главница обезщетение за неимуществени вреди, причинени на ищцата, в резултат на неизпълнение на задълженията на ответника „Първа Инвестиционна банка“ АД като администратор на лични данни, довело до неправомерно обработване на личните ѝ данни, както и 702, 67лв. – законната лихва от датата 13.03.2015г. до датата на завеждане на исковата молба 13.03.2018г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата

молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА М. Й. М. да заплати на ответника „Първа Инвестиционна банка“ АД сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: